

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

21 oktober 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUURBEHOUD

Vraag om uitleg van de heer Arnold Van Aperen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het veroorzaken van schadelijke schimmels door GFT-afval

Vraag om uitleg van de heer Freddy De Vilder tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de sluiting van de huisvuilverbrandingsinstallatie van IDM Lokeren en IVM Eeklo en de beschikbaarheid van meetresultaten

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de kritiek van de SERV op de Commissie Evaluatie Milieureglementering

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de vernietiging van het beschermingsbesluit van de Assebroekse Meersen

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over aanpassingswerken aan de Leie en de sanering van historische stortplaatsen

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Dua tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de recente evoluties inzake de vervuiling veroorzaakt door het bedrijf VFT te Zelzate

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over problemen bij de inning van de waterheffingen

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Woensdag 21 oktober 1998

VOORZITTER : De heer Dirk Van Mechelen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.23 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Arnold Van Aperen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het veroorzaken van schadelijke schimmels door GFT-afval

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Aperen tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het veroorzaken van schadelijke schimmels door GFT-afval.

De heer Van Aperen heeft het woord.

De heer Arnold Van Aperen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, u weet dat ik dicht bij de Nederlandse grens woon. Onder meer daardoor ben ik zeer vertrouwd met de gerenommeerde Nederlandse landbouwuniversiteit van Wageningen. Uit een studie van die universiteit blijkt dat GFT-afval dat langer dan enkele dagen binnenshuis wordt bewaard, een niet te onderschatten bron is van schimmels, bacteriën en andere micro-organismen die een gevaarlijke invloed kunnen uitoefenen op mensen met astma, allergieën of gevoelige luchtwegen.

De studie wees onder meer uit dat de hoeveelheid schadelijke organismen in het huisstof van gezinnen die hun GFT-afval slechts één keer per week of minder verwijderden, meer dan 300 keer hoger was dan bij gezinnen die geen GFT-afval in huis hadden. Vooral de combinatie van GFT-afval met tapijten of andere vloerbekledingen in textiel zou de hoeveelheid schadelijke stoffen gevoelig kunnen verhogen. Daarenboven blijken ook de ophalers van GFT-afval meer last te hebben van aandoeningen van de bovenste luchtwegen zoals bronchitis, chronische hoest en zelfs steken in de borst.

Het Nederlandse ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer adviseert dan ook aan astmalijders of mensen met allergieën om het GFT-afval niet langer in huis te bewaren, maar het elke dag in een andere bak of zak leeg te maken op het balkon of in de tuin. Het belangrijkste is dat het GFT-afval buiten wordt bewaard. Men vindt het immers terecht beter om problemen te voorkomen dan om ze te genezen.

In Vlaanderen wordt de GFT-fractie in de meeste gemeenten in toenemende mate gescheiden opgehaald. Ik sta uiteraard volledig achter het basisprincipe van de gescheiden ophaling. Toch moeten we ook oog hebben voor mogelijke problemen. In landelijke gebieden zijn de mensen in staat om het GFT-afval buiten te bewaren. In de verstedelijkte gebieden ligt dit echter anders. Onder andere door het ontbreken van een balkon zijn vele gezinnen gedwongen om dit afval binnenshuis te bewaren. Dit gebeurt dan op verschillende manieren.

Sommigen deponeren het GFT-afval in een speciaal daarvoor bestemde composteerbare zak, die zich in een afzonderlijke vuilnisbak bevindt. Anderen hebben de gewoonte om dit afval tijdelijk op te slaan in emmertjes, bakjes of winkelzakjes - al dan niet in plastic of papier - die meestal op een inadequate manier worden afgesloten. De ophaalfrequentie is bovendien in de meeste gemeenten tweewekelijks of maximaal wekelijks. De kritische bewaarperiode, die uit het Nederlandse onderzoek blijkt, wordt in Vlaanderen dus zo goed als altijd overschreden.

Uit het Nederlandse onderzoek blijkt eveneens dat er bij GFT dat begint te composteren, naast schimmels en bacteriën eveneens mycotoxinen vrijkomen. Het gaat hier om giftige stoffen die zich in schimmels bevinden, en waarvan sommige een kankerverwekkende werking kunnen vertonen. Dat zegt althans de Nederlandse studie.

Van Aperen

Mijnheer de minister, mijns inziens kunnen we in deze materie niet voorzichtig genoeg zijn. Ook bij ons moet het voorzorgprincipe gelden. Ik ga ervan uit dat de Nederlandse studie op waarheid berust. Daarom vind ik dat er zo snel mogelijk volledige klaarheid moet komen over de mogelijke gevaren verbonden aan het bewaren van GFT-afval. De bevolking levert nu een ernstige inspanning om dat GFT-afval gescheiden te bewaren. Als we geen aandacht schenken aan de mogelijke gevaren, wordt de volksgezondheid mogelijk in gevaar gebracht. Dat moeten we uiteraard voorkomen.

Mijnheer de minister, ik heb voor u de volgende vragen. In hoeveel Vlaamse gemeenten gebeurt de ophaling van GFT-afval met een frequentie van één keer per week of minder? Werd in Vlaanderen reeds onderzoek verricht naar de schadelijke gezondheidseffecten van aanwezige schimmels en bacteriën in het GFT-afval? Zo ja, wat waren hiervan de resultaten? Zo nee, overweegt u dan een dergelijke opdracht toe te vertrouwen aan bijvoorbeeld het Provinciaal Instituut voor Hygiëne te Antwerpen of de VITO? Overweegt u aanbevelingen te doen aan de gemeenten inzake de gestelde gezondheidsproblemen of een uniformisering in te voeren inzake de frequentie van ophaling, en dit dan vooral in de stedelijke gebieden?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer Van Aperen, ik zal me beperken tot de concrete vragen die u hebt gesteld. U hebt een juiste analyse gemaakt van de situatie. De gegevens waarnaar u hebt verwezen, zijn me ook bekend.

Volgens de gegevens van de OVAM is er een wekelijkse of tweewekelijkse frequentie van ophaling van het GFT-afval in alle Vlaamse gemeenten waar dit selectief wordt ingezameld. Indien dit afval met zakken wordt opgehaald, gebeurt de inzameling meestal wekelijks. Indien GFT-containers worden gebruikt, is de frequentie meestal tweewekelijks.

In het Vlaams Gewest is terzake geen onderzoek uitgevoerd. De situatie in Vlaanderen is echter vergelijkbaar met Nederland en Duitsland, zodat we ons kunnen baseren op de resultaten van het Nederlandse onderzoek. De OVAM volgt deze onderzoeksresultaten nauwlettend op. Zo heeft Nederland, aanvullend op het onderzoek waarnaar

wordt verwezen, een overleg gepland met de Nederlandse Vereniging van Reinigings- en Afvalverwijderingsdeskundigen of NVRD, en met de Vereniging van Afvalverwerkers of VVAV, met het oog op mogelijke maatregelen om de vastgestelde gezondheidseffecten terug te dringen.

Daaruit zijn inderdaad een aantal mogelijke suggesties naar voren gekomen voor de gemeenten en de afvalintercommunales. Indien aanvullend onderzoek noodzakelijk blijkt voor de specifieke situatie van Vlaanderen, zal dit uiteraard worden uitgevoerd. Voorlopig blijven we ons echter baseren op de resultaten van de Nederlandse studie.

Er is zeker geen reden tot paniek. Uit het onderzoek in Nederland blijkt dat een vloerbekleding in textiel een veel grotere invloed heeft op de aanwezigheid van schimmels en bacteriën in huisstof. Men heeft eveneens vastgesteld dat de hoeveelheden producten van schimmels en bacteriën bij de ophaling niet worden bepaald door de aard van het afval. In dat verband is er dus weinig verschil tussen het GFT-afval en de restfractie.

Volgens het uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 is de selectieve inzameling van GFT-afval niet verplicht in hoogbouwwijken of stadscentra. De gemeenten en intercommunales beschikken in deze materie over een zeer grote autonomie. Voor de frequentie van inzameling geeft de OVAM het advies om de GFT-containers tweewekelijks en de GFT-zakken wekelijks in te zamelen.

De OVAM zal de intercommunales, gemeenten en steden op de hoogte brengen van de resultaten van het Nederlandse onderzoek. Ze kunnen in hun afvalkrantjes tips geven over het verzamelen en opbergen van GFT-afval.

De voorzitter : De heer Van Aperen heeft het woord.

De heer Arnold Van Aperen : Goede voorlichting aan de bevolking is van enorm belang. De volksgezondheid mag niet in gevaar komen. De gescheiden ophaling, vooral van GFT-afval, is zeer nuttig. Het kan immers worden hergebruikt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Freddy De Vilder tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de sluiting van de huisvuilverbrandingsinstallatie van IDM Lokeren en IVM Eeklo en de beschikbaarheid van meetresultaten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Vilder tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de sluiting van de huisvuilverbrandingsinstallatie van IDM Lokeren en IVM Eeklo en de beschikbaarheid van meetresultaten.

Gisteren ontving ik van minister Kelchtermans verslagen van de Bijzondere Onderzoekscommissie Huisvuilovens over Eeklo, Lokeren en Wilrijk. Deze zullen naar goede gewoonte ter inzage liggen op het secretariaat van de commissie.

De heer De Vilder heeft het woord.

De heer Freddy De Vilder : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, u hebt de afgelopen maanden verschillende sluitingsacties ondernomen tegen verbrandingsinstallaties voor huisvuil. Deze acties kwamen neer op voorstellen of verzoeken om sluiting, al dan niet definitief. U handelde op basis van meetresultaten uitgevoerd door een erkende Vlaamse onderzoeksinstelling. Uit de meetresultaten bleek telkens dat de dioxinenorm ruim werd overschreden. Onlangs bleek dat de verbrandingsinstallatie IVM Eeklo en IDM Lokeren eveneens de bewuste emissienorm overschreden. Er moeten dan ook maatregelen volgen wanneer de opgelegde installaties de norm niet halen. Hierin kan ik de minister volgen. Het is me echter niet helemaal duidelijk hoe deze meetresultaten totstandkomen en welke weg ze afleggen voor ze bij de minister terechtkomen.

Voor Lokeren en Eeklo vraag ik me af hoe lang de meetresultaten al ter beschikking waren. Ik stel deze vraag omdat de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen enkele weken tevoren nog een milieuvergunning afleverde voor de installatie van IDM, en dit na een gunstig advies van de provinciale milieuvergunningscommissie. Het lijkt me hoogst eigenaardig en zelfs pijnlijk dat korte tijd later wordt besloten de oven te sluiten. Is er dan helemaal geen uitwisseling van gegevens ? Op welke manier worden gegevens, van de VITO neem ik aan, ter beschikking gesteld ? Op welke manier wordt de link tussen handhaving en vergunningsverlening gelegd ? U zult begrijpen dat de plotselinge sluiting van een verbrandingsoven, hoe terecht dat ook mag zijn, de intercommunale en de

daarbij aangesloten gemeenten voor bijzonder grote organisatorische en financiële problemen stelt. Uiteindelijk moet de burger daarvoor opdraaien. Ten slotte heb ik de indruk dat het beleid zeer symptomatisch en dus weinig coherent verloopt. Het afvalstoffenplan van de Vlaamse regering wil een krappe verbrandingscapaciteit inbouwen, maar geeft geen instrumenten om tot samenwerkingsverbanden te komen. Alle betrokkenen vinden dat dit moet worden geëvalueerd, temeer omdat de Europese Unie schaalvergroting van de samenwerkingsverbanden aanbeveelt. Een concreet initiatief blijft echter uit. Ik stel aan de minister voor om het door hem ingestelde, gewestelijk afvalstoffenplatform, waarin alle partners zijn vertegenwoordigd, een voorstel te laten uitwerken en de resultaten daarvan aan het Vlaams Parlement voor te leggen.

Ik vat even mijn vragen samen. Hoe lang waren de meetresultaten al ter beschikking van de minister ? Op welke manier werden ze ter beschikking gesteld ? Is een schaalvergroting van de intercommunales niet noodzakelijk ?

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Ik vind het vreemd dat de beheerders van IDM Lokeren in enkele maanden tijd zo totaal van gedachten kunnen veranderen. Enkele maanden geleden hebben ze nog beweerd dat dit de beste oplossing was, en nu moeten ze toegeven dat het financieel niet verantwoord is. Ik begrijp de teneur van de vraag van de heer De Vilder niet goed.

Hoe kan het dat de dioxine-uitstoot zulke verschillen vertoont ? We spreken hier over een schommeling van 0,01 naar 400 nanogram. Dat is toch hallucinant. Welke garantie kunt u geven over de exactheid van de metingen ?

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : We kregen vorige week weer een goednieuwsshow van professor Baeyens. Ik heb hem op de studiedag over alternatieve technologieën gevraagd hoe de commissie in juni jongstleden een positief advies kon geven voor de oven in Lokeren - zij het met de opmerking dat er een permanente meting moet komen -, en nu plots alarmerende resultaten meet. Hoe kan de commissie-Baeyens ooit beweren dat het goed gaat met de Vlaamse verbrandingsovens ? Van continue meting is nergens sprake. Als die er ooit komt, verwacht ik nog meer sluitingen.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal eerst antwoorden op de vragen van de heer De Vilder. De afdeling Milieu-inspectie van Aminal ontving op donderdag 10 september om 16.07 uur een fax van de VITO met de resultaten van de dioxinemetingen die in opdracht van de afdeling Milieu-inspectie in de loop van de maanden mei en juni werden uitgevoerd. De VITO meldde telefonisch dat het meetverslag dezelfde dag per post zou worden verstuurd. Dit werd op maandag 14 september ontvangen. In de ochtend van vrijdag 11 september bevestigde de VITO dat de resultaten als definitief moesten worden beschouwd.

De vraag tot tijdelijke sluiting werd door de afdeling Milieu-inspectie, die onafhankelijk optreedt, op vrijdag 11 september rond 14 uur per fax verstuurd naar de voorzitters van de intercommunales IDM en IVM. In de brief werden ook de meetresultaten vermeld. Dezelfde namiddag werd de brief aangetekend verstuurd naar de intercommunales. Tegelijk werden wij op de hoogte gebracht, via een fax aan het kabinet. Ik heb toen onmiddellijk de commissie-Baeyens ingelicht en haar om advies gevraagd over de meetresultaten van de milieu-inspectie. De commissie diende ons te adviseren over de consequenties van de meetresultaten voor de heropstarting van de oven, voor het geval dat de respectieve raden van bestuur autonoom zouden beslissen om de productie te stoppen. De raden van bestuur hebben dat vrijwillig gedaan na een eerste aanmaning van de milieu-inspectie en het kabinet. Het is de gebruikelijke procedure om in dergelijk geval de commissie-Baeyens te consulteren, zodat die ons een technisch advies kan geven over het oorzakelijk verband en over de mogelijkheid van een heropstarting.

Ik heb een korte bedenking bij de woorden van de heren Stassen en Malcorps. Ze vroegen hoe dergelijke verschillen mogelijk zijn in een korte periode. De eerste beoordelingen van de commissie-Baeyens werden opgesteld op basis van de metingen van de milieu-inspectie. De huidige vaststellingen van de milieu-inspectie in de beide ovens verschillen volledig van de vorige. Niet de commissie Baeyens, maar de milieu-inspectie voert metingen uit.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de minister, dat klopt, maar wat verklaart de grote verschillen ?

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer Malcorps, u was aanwezig tijdens de studiedag. Het was geen

slechtnieuwssymposium en daardoor bent u ontevreden. Ik heb reeds gezegd dat u zich alleen goed voelt als er slecht nieuws is. Er waren tal van wetenschappers aanwezig die hebben verklaard dat de uitleg heel verhelderend was. Alle aanwezigen kunnen dit bevestigen. Professor Baeyens heeft er een degelijk en wetenschappelijk goed onderbouwd overzicht gegeven van ongeveer één jaar werk. Ook de eminente academici aan de overkant van de tafel waren het met hem eens. Het spijt me dat u uw pijlen richt op de goede boodschapper, maar ik begrijp dat het goede nieuws niet volledig in uw strategie past.

Mijnheer De Vilder, ik vraag me af hoe u de bewering kunt hard maken dat het afvalstoffenbeleid niet coherent is. Sinds orde op zaken werd gesteld in de exploitatie van de overheidsinstellingen, die een voorbeeldfunctie hebben, vertonen zowel het optreden van de milieu-inspectie en de commissie-Baeyens als het opvolgen van hun adviezen een grote coherentie. Ik heb de heer Malcorps vroeger de nuance uitgelegd inzake de Isvag-oven. Hij heeft hierover op het symposium een vraag gesteld, die professor Baeyens heeft beantwoord. Ik betwist dat het beleid niet coherent zou zijn. De manier waarop de 0,1-norm nu overal systematisch wordt bewaakt en de bedrijfsvoering tonen dit aan.

Mijnheer De Vilder, ik weet niet of u aanwezig was op het symposium, maar een van de coördinatoren van de debatten, tevens een MER-deskundige voor dit soort installaties, concludeerde dat de exploitatie van verbrandingsovens na één jaar enorm was geprofessionaliseerd. Dat geldt zowel op technisch vlak als op het gebied van de communicatie, die in het verleden erg gebrekkig verliep. Technisch zal er nog heel wat verbeteren, want er komt een vormingsprogramma voor de operatoren van dergelijke installaties. Deze uitspraken van derden doen de verantwoordelijken natuurlijk plezier. Liefhebbers van negatief nieuws horen dit uiteraard minder graag.

Mijnheer De Vilder, ik kom nog even terug op uw eerste vraag. Professor Baeyens heeft verklaard dat een plotse verhoging van de dioxines afhankelijk is van de soorten afval. Externe processen kunnen eveneens het verbrandingsproces beïnvloeden. De operatoren moeten de mogelijke verklaring voor een plotse verhoging in de uitstoot onderzoeken. Professor Baeyens heeft dit aan de verantwoordelijken van de installaties van Lokeren en Eeklo meegedeeld.

In Eeklo heeft men hem een passende verklaring gegeven, waardoor hij in zijn advies stelt dat wel

Kelchtermans

één lijn mag worden heropgestart, maar de andere niet omdat die geen garanties biedt. In Lokeren daarentegen heeft hij nog geen verklaring gekregen voor de uitstoot van 400 nanogram, en biedt de installatie zelf evenmin voldoende garanties. Hij baseerde zich hiervoor op de metingen van de milieu-inspectie.

De heer Freddy De Vilder : Mijnheer de minister, de bestendige deputatie leverde toch een vergunning af op advies van de provinciale milieuvergunningcommissie.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de Vilder, ik ben blij dat u daar nog even op wijst. De milieu-inspectie moet zich onafhankelijk opstellen van de provinciale milieuvergunningcommissie, die advies verleent aan de bestendige deputatie. De commissie beoordeelt het voorliggende dossier, maar niet de exploitatie. De milieu-inspectie heeft geen zitting in de provinciale commissie, want dat zou geen goede zaak zijn.

De inspectie moet de exploitatie achteraf op een onafhankelijke wijze beoordelen op basis van de resultaten. Een vergunning wordt verleend op basis van de verwachtingen. Daarbij onderzoekt men of de installatie zal voldoen aan de bepalingen van de milieureglementeringen. De gegevens van de milieu-inspectie moeten dus niet noodzakelijk overeenkomen met het besluit van een instantie die milieuvergunningen verleent.

De heer Freddy De Vilder : Dit komt toch heel ongeloofwaardig over bij de bevolking.

Minister Theo Kelchtermans : Daarom leg ik het u uit. Het dossier kan wel in orde zijn, maar de exploitatie kan andere resultaten geven.

Mijnheer De Vilder, u vraagt of voor een coherent afvalverwerkingsbeleid zich geen schaalvergroting van de samenwerkingsverbanden tussen de intercommunales opdringt. Wij moedigen ruimere samenwerking aan. Tot op heden is dat vooral een zaak van de gemeentes en de intercommunales. We pogen wel dit zoveel mogelijk door de provincies te laten coördineren.

De samenwerkingsverbanden worden ook opgenomen in het Uitvoeringsplan voor Huishoudelijke Afvalstoffen van 1997-2001. Men heeft trouwens berekend dat de verbrandings- of verwerkingscapaciteit waarin we moeten voorzien 40 percent lager ligt dan het totale geraamde aanbod. We heb-

ben dit gedaan om de druk op de ketel te houden. De planning van de verwerkingscapaciteit gebeurt niet op provinciaal of intercommunaal maar wel op gewestelijk niveau. Aangezien het niet de bedoeling is dat elke intercommunale de eigen behoefte dekt, worden er ruimere samenwerkingsverbanden voorgesteld. We zullen trouwens proberen met Nederland grensoverschrijdende verbanden op te richten.

Al wat in het buurland gebeurt, wordt door sommigen blijkbaar zonder discussie aangenomen of zelfs voor heilig verklaard. Ik kan u geruststellen : we zullen op het samenwerkingsaanbod ingaan.

Ingeval van calamiteiten wordt door de OVAM met de betrokken intercommunales een noodplan opgesteld. Dit komt neer op een tijdelijke wijziging van de samenwerkingsgebieden.

De voorzitter : Collega's, ik stel voor dat we naar goede gewoonte bij de begrotingsbespreking de tijd nemen om te discussiëren over het afvalbeleid van de OVAM. Op dat moment kunnen we een laatste stand van zaken opmaken met de minister en nagaan welke weg we hebben afgelegd.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de kritiek van de SERV op de Commissie Evaluatie Milieureglementering

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de kritiek van de SERV op de Commissie Evaluatie Milieureglementering.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, op 16 september bracht de SERV een vernietigend rapport uit over de werking van de Commissie Evaluatie Milieureglementering. De term 'vernietigend' is misschien een interpretatie van mijn kant, maar ik stel toch vast dat de ondertitel was : 'de uitbouw van een evaluatiesysteem voor de Vlaamse milieu-reglementering : een alternatief voor de CEM'. De

Malcorps

SERV heeft blijkbaar geen vertrouwen meer in de CEM.

De raad heeft bedenkingen bij de onduidelijke doelstelling en rol van de CEM, het gebrek aan duidelijke methodologie, de samenstelling en de ondersteuning van de commissie. Bovendien vindt men dat de hele regelgeving en niet enkel de uitvoeringsbesluiten moeten worden gescreend.

De SERV formuleert een reeks nieuwe voorstellen, waarin eigenlijk geen plaats meer is voor de CEM. Voor belangrijke voorgenomen beslissingen moet er vooraf een evaluatierapport worden opge maakt. Voor een aantal decreten en regels kan zelfs een beleidseffectenrapport verplicht worden gesteld. De evaluatie achteraf of vooraf mag natuurlijk niet in de plaats komen van de inspraakprocedures via de gevestigde adviesraden.

Het is opmerkelijk dat in dit rapport de term 'Vlaams Parlement' niet voorkomt. Het opmaken van decreten, de evaluatie ervan en de discussie over de mogelijke effecten op het beleid kan blijkbaar perfect buiten het parlement om. Het SERV-document geeft blijk van een complete miskenning van het werk dat in dit parlement en meer bepaald in de commissie voor Leefmilieu wordt verzet. Ik verwijs hiervoor naar bijvoorbeeld de besprekingen over het mest- en natuurdecreet en naar de recente bijsturing van het bodemsaneringsdecreet. Vooral dit laatste was toch een mooi voorbeeld van hoe parlementsleden in overleg met de mensen die het werk uitvoeren op het terrein, aan kwaliteitscontrole van wetgeving kunnen doen.

Het probleem van de SERV is blijkbaar dat men te weinig vat heeft op de mensen in de CEM. Gisteren heb ik op basis van de CEM-verslagen en de samenstelling van de commissie vastgesteld dat de SERV wel degelijk is vertegenwoordigd. Er is een vertegenwoordiger van de Boerenbond, het VEV, het NCMV, de MINA-raad. Ik begrijp de kritiek dus niet.

Het resultaat van de CEM-doorlichting zou zijn dat er weinig echte vereenvoudigingen tot stand komen. In de praktijk blijkt dit ook makkelijker gezegd dan gedaan. Indien men het echter enkel heeft over versoepelingen, dan moet men ook de moed opbrengen om dit duidelijk te zeggen.

Bij sommige sociale partners zou één en ander kunnen zijn ingegeven vanuit de voortdurende hunker naar deregulering of in elk geval naar een

vertraging van nieuwe regelgeving. Zo begrijp ik dat men een externe beleidseffectrapportering vraagt, liefst ter ondersteuning van het beleidsvoorbereidend en -evaluerend werk in een parlement. Het moet dan wel gaan om een beleidseffectrapportering die niet alleen geldt voor milieuwetten, maar voor alle wetten. Als er een beleidseffectrapport komt voor bijvoorbeeld een nieuw bodemsaneringsdecreet of een decreet voor integraal waterbeleid, dan moet er ook één komen voor het innovatiedecreet.

De minister heeft tijdens een vorige commissiebijeenkomst aan de heer Vermeiren gezegd dat in vergelijking met het buitenland de milieuvergunningsprocedures goed verlopen. Dit bleek bijvoorbeeld ook uit een studie van het ACV. Voor de beroepsprocedures stelt zich een probleem. Zowel bedrijven als burgers blijven door eindeloos procederende bedrijven dikwijls met acute vervuiling zitten. Cowboys als Maes Eelen te Schoten, die jarenlang het geduld van de overheid op de proef mogen stellen, tonen dit aan.

De SERV merkt terecht op dat de coördinatie van alle werkzaamheden op het vlak van de doorlichting van milieuregelgeving totaal zoek is. Men verwijst naar het naast mekaar bestaan van diverse analoge opdrachten : de advisering van de SERV en de MINA-raad zelf over het voorontwerp van decreet-Bocken, de opdrachten van de Vlarem-subcommissies, de commissie-de Beer en de technische werkgroepen inzake de aanpassing van Vlarem, Andersen Consulting voor het doelmatigheidsonderzoek van de procedures voor milieu en ruimtelijke ordening, enzovoort. De heer Van Mechelen heeft voor de vakantie over dezelfde materie een vraag gesteld.

Mijnheer de minister, deelt u de mening van de SERV inzake hun strenge evaluatie van de CEM ? Ziet u nog een rol weggelegd voor de CEM nu de oorspronkelijk vastgelegde adviestertermijn van de CEM verlopen is ? Worden er initiatieven genomen om de werkzaamheden van de diverse groepen die zich inlaten met de evaluatie van milieu- en ruimtelijke regelgeving, in de toekomst beter te coördineren ? Bent u gewonnen voor de evaluatierapportering zoals de SERV die voorstelt ? Bent u voorstander van beleidseffectrapporten ? Moeten beleidseffectrapporten niet als algemeen instrument van beleidsevaluatie worden ingevoerd, en niet enkel voor de milieuwetgeving ?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de SERV heeft in zijn evaluatie over de werking van de CEM een aantal bekommernissen geuit die niet strijdig zijn met de doelstellingen van de Vlaamse regering en de CEM. De CEM, waarvan de leiding wordt waargenomen door een academicus, bestaat voornamelijk uit ambtenaren van de diverse milieu-administraties en pararegionalen.

Het werk van de CEM resulteerde inmiddels in evaluatierapporten die betrekking hebben op de milieuvergunningsprocedures van Vlare I, de verbods- en afstandsregels zoals bepaald in titel 2 van het Vlare, de milieu-effectrapportage. Voor het einde van dit jaar zal de CEM rapporteren over de volgende punten van haar programma : de bodemsaneringsnormen, de normering inzake risico's voor zware ongevallen, de milieukwaliteitsdoelstellingen van Vlare II. Voor midden 1999 zal de CEM rapporteren aangaande haar laatste programmapunt, namelijk Vlare II en de milieunormering.

De SERV stelt terecht dat de werking van de CEM niet is gebaseerd op sociaal-economische en beleidswetenschappelijke methoden en dat ze een te beperkte wetenschappelijke basis heeft. Om dit euvel te ondervangen werden me door de voorzitter van de CEM een vijftiental externe onderzoeksoopdrachten voorgesteld. Voor vijf van deze voorstellen is de procedure van offerteaanvraag lopende. Een van de onderzoeksvoorstellen waarin is voorzien in de begroting van volgend jaar, draagt als titel : 'Het uitwerken van een beoordelingskader voor de evaluatie van de milieu-uitvoeringsreglementering.' Op dit ogenblik bestaat in Vlaanderen geen algemeen beoordelingskader voor milieu-uitvoeringsreglementeringen, en het zijn precies de werkzaamheden van de CEM die in de toekomst dergelijk kader zullen aanreiken.

U weet wellicht dat de adviezen die de SERV en de MINA-raad hebben uitgebracht over de titel vergunningen en meldingen van het voorontwerp decreet milieubeleid van de Commissie Bocken, meestal dezelfde uitgangsprincipes hanteren voor een toekomstig vergunningenbeleid in Vlaanderen. Ik citeer hier het invoeren van integrale voorwaarden en het werken met vergunningen op hoofdlijnen of mogelijke varianten daarop.

Bij brief van 6 oktober 1998 werd me, omtrent de verdere werking van de CEM, door de voorzitter voorgesteld het toekomstig werkprogramma te heroriënteren in de zin dat naast het afhandelen van de gegeven opdrachten, alle aandacht wordt

gevestigd op enkele specifieke thema's, zoals de kant en klare milieuvergunning, de administratieve vereenvoudigingen en milieu-evaluatiecriteria voor zonevreemde bedrijven. Deze voorstellen van de CEM passen onder meer in een verdere uitwerking van de door de Commissie Bocken aangebrachte principes, die nu door de MINA-Raad en de SERV zijn onderschreven. Deze voorstellen moeten ook worden getoetst aan de werkzaamheden in het kader van de Andersen-studie.

Eerstdaags zal ik het akkoord vragen van de Vlaamse regering over de heroriëntatie van de werkzaamheden van de CEM. In het kader van deze nieuwe opdrachten zal ook worden bekeken of een aanpassing van mensen en middelen noodzakelijk is om de werking van de CEM te optimaliseren. Met deze heb ik een antwoord gegeven op de vraag of de CEM in de toekomst zal blijven bestaan en welke initiatieven er worden genomen om de werkzaamheden op diverse fronten te coördineren.

U vroeg of ik gewonnen ben voor de evaluatierapportering zoals de SERV die voorstelt en of ik voorstander ben van beleidseffectenrapporten. U vroeg verder of beleidseffectenrapporten niet als een algemeen instrument van beleidsevaluatie moeten worden ingevoerd, dus niet enkel voor de milieuwetgeving. In antwoord op deze vragen meen ik te moeten opmerken dat iedereen akkoord gaat met initiatieven die worden georganiseerd om inzichten te verschaffen over de effecten die uitgaan van een wettelijk instrument of beleidsdaad. Evaluatie echter om de evaluatie, waarbij alle zin voor maatschappelijk nut is verdwenen, lijkt me niet opportuun. Het voorstel van de CEM tot het vastleggen van een methodologie in de evaluatie, moet worden aanzien als een eerste stap om tot een degelijk afwegingskader te komen. Ik wens dan ook de verdere resultaten van het studiewerk af te wachten alvorens me uit te spreken over beleidseffectenrapporten als algemeen instrument van beleidsevaluatie. Ik steun echter de kritiek dat als men het doet, men het moet veralgemenen. Men moet geen segment uit het Vlaams beleid lichten.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Dat laatste was duidelijk. Als men zoiets doet, moet men inderdaad consequent zijn. Men moet erg voorzichtig zijn als men beleidseffectenrapporten vooraf vraagt. Ze kunnen gemakkelijk door bepaalde lobby's worden gebruikt als verdragingsmanoeuvres.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de vernietiging van het beschermingsbesluit van de Assebroekse Meersen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de vernietiging van het beschermingsbesluit van de Assebroekse Meersen.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Op 29 juni 1998 werd het beschermingsbesluit voor de Assebroekse Meersen door de Raad van State vernietigd. Toenmalig minister Waltniel zou onzorgvuldig te werk zijn gegaan. De Raad van State beroept zich op het feit dat geen collegiale beslissing werd genomen binnen de regering over de bescherming van dit waardevolle landschap. Terecht stellen velen zich nu de vraag of dit een precedent kan worden om ook andere beschermingsbesluiten aan te vechten. Een vijftal besluiten zou al op dezelfde gronden zijn gesneuveld. Men vraagt zich af of in deze omstandigheden een regularisatievergunning voor het illegaal pompgemaal of een kapvergunning voor het kappen van 600 populieren, zoals gevraagd door de firma Bostoen, doorgaan zullen vinden.

Zal de minister een nieuwe beschermingsprocedure invoeren voor dit waardevolle landschap ? Zal hij erop toezien dat er intussen geen aanslagen worden gepleegd op dit gebied ? Heeft de minister het initiatief genomen om een aanpassing van het betreffende besluit door te voeren, zodat dergelijke betwistingen over beschermingen zich in de toekomst niet meer zullen voordoen ? Blijft hij het ingebakken wantrouwen in de besluitvorming inzake beschermingen verdedigen ?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Op 29 juni 1998 heeft de Raad van State het verzoek van 2 augustus 1991 van de heer Marc Roelof tot vernietiging van het besluit van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting van 22 mei 1991 tot rangschikking als landschap van het Meer-

sengebied te Brugge-Oostkamp onder het stelsel van de wet van 7 augustus 1991, ingewilligd. De Raad van State vernietigt het MB wegens schending van artikel 69 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, dat bepaalt dat de Vlaamse regering collegiaal beraadslaagt behoudens de door haar toegestane delegaties.

De bepalingen van het ministerieel besluit van 22 mei 1991 tot rangschikking van de Assebroekse Meersen hebben, volgens de Raad van State, een raakvlak met de bevoegdheid van andere Vlaamse ministers, waardoor het MB de collegialiteit heeft geschonden. De bevoegde afdeling Landschappen van Arohm onderzoekt momenteel het opstarten van de procedure tot bescherming van de Assebroekse Meersen onder het stelsel van het decreet van 16 april 1996 houdende bescherming van landschappen. Dit bepaalt uitdrukkelijk dat voor akkers en gronden gelegen in het agrarisch gebied sensu stricto de teeltkeuze van actueel agrarisch geëxploiteerde gronden niet kan worden beperkt. Het opstarten van de nieuwe procedure moet binnen dit decretaal kader gebeuren.

Het natuurdecreet, het bosdecreet en het decreet op de ruimtelijke ordening blijven onverkort gelden. In het kader van de facultatieve advisering, zal mijn administratie, in toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, toezien op het behoud van dit landschap. Bovendien zijn de algemene maatregelen ter bescherming van de bestaande natuur van het hoofdstuk IV van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu van toepassing. Die artikelen brengen het beginsel van de standstill tot uitdrukking. Wat betekent dit ? De bestaande natuur mag zowel in kwantitatief als kwalitatief opzicht niet meer worden aangetast. Het natuurbeleid stelt het behoud van de huidige natuurwaarde in de totaliteit van de open ruimte als minimum, ongeacht de bestemming van die open ruimte. Er bestaat een algemene zorgplicht voor iedereen die handelingen verricht of hiertoe de opdracht verleent. Men kan dus op basis van artikel 14 van het natuurdecreet optreden.

Artikel 16 van het natuurdecreet is gericht op de overheden die op grond van wetten, decreten of besluiten instaan voor toestemmingen en vergunningen voor activiteiten. Die moeten ingevolge artikel 16, paragraaf 2 rekening houden met de natuur bij elke individuele vergunning, toestemming, melding of kennisgeving in het kader van gelijk welke wetgeving. Dit integratiebeginsel schrijft voor dat de betrokken overheid ervoor

Kelchtermans

zorgt dat er geen vermijdbare schade aan de natuur ontstaat door het opleggen van voorwaarden of het weigeren van de vergunning of toestemming.

Bij toepassing van het nieuwe artikel 90 bis van het bosdecreet kan een vergunning tot ontbossing overeenkomstig de wetgeving op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw slechts worden verleend als deze ontbossing gebeurt in functie van de uitvoering van werken van algemeen belang.

Het vroegere vegetatiewijzigingsbesluit is vervangen door het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997. Ten gevolge van dit besluit geldt op het hele Vlaamse grondgebied een verbod om holle wegen, grachten, bronnen, vennen, heiden, moerassen en waterrijke gebieden te wijzigen. Ook is er een natuurvergunningsplicht binnen bepaalde gebieden en zones.

Vanaf het ogenblik dat de beslissing tot voorlopige bescherming overeenkomstig het decreet van 16 april 1996 wordt genomen en gepubliceerd, moeten alle vergunningverlenende overheden het advies vragen van de afdeling Landschappen. Deze afdeling houdt in haar advies rekening met de algemene en bijzondere beschermingsmaatregelen van het ministerieel besluit.

Rangschikkingsbesluiten hebben geen verordenend karakter. De Vlaamse minister die bevoegd is voor de landschappen kan ze niet op wettige wijze nemen. Van zodra de draagwijdte van de bijzondere beschermingsmaatregelen in rangschikkingsbesluiten een raakvlak heeft met de bevoegdheid van een andere minister, worden ze ter beslissing voorgelegd aan de Vlaamse regering.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Wat de minister in zijn antwoord over de bescherming verklaarde, is me toch nog niet helemaal duidelijk. De Raad van State verwijst naar het feit dat de beslissing om dat gebied te beschermen, niet op een collegiale wijze is genomen. Blijkbaar is daarover in de schoot van de Vlaamse regering niet officieel beraadslaagd.

Ik vraag me af of de Vlaamse regering zou zijn overgegaan tot bescherming als die besluitvorming wél op correcte wijze zou zijn totstandgekomen. Ik neem aan dat men dat toen zou hebben gedaan. Ik

neem aan dat de toenmalige minister geen enkelzanger was en geen persoonlijk standpunt heeft doorgedrukt. Maar hoe zit het vandaag, mijnheer de minister ? Zijn er stappen ondernomen om die beschermingsprocedure alsnog tot een goed einde te brengen ?

Verder stel ik vast dat u verwijst naar decreten in verband met de ontbossing en de bescherming van de bestaande natuur. Als men het over de bestaande natuur heeft, dan heeft men het over een momentopname. Zal die bescherming betrekking hebben op wat men toen wilde beschermen ? De inbreuken van vóór de Raad van State een uitspraak heeft gedaan, zijn onwettelijk. Rekening houdend met die uitspraak van de Raad van State worden ze vandaag echter niet meer als inbreuken beschouwd. Ze hebben plaatsgevonden in een gebied dat weliswaar vroeger wel werd beschouwd als beschermd, maar het vandaag niet meer is. Dat is een juridisch moeilijke situatie.

Het gemeentebestuur van Oostkamp, waar de Assebroekse Meersen liggen, heeft zware ingrepen geregulariseerd. Die ingrepen zijn nochtans gebeurd op het ogenblik dat de bescherming nog van kracht was. Kan de Vlaamse regering dat zo laten ? Is dat in overeenstemming met de decreten waarvan u zelf melding hebt gemaakt ?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : We starten een nieuwe procedure in het kader van het huidige decreet. Als bij het voorstel collega's moeten worden betrokken, dan zal ik dat voorleggen aan de Vlaamse regering. Of dat moet gebeuren, dan wel of ik gebruik moet maken van mijn delegatiebevoegdheid, is echter nog niet duidelijk.

Het is wel duidelijk dat ik niet met terugwerkende kracht een beschermingsmaatregel kan opleggen. Die maatregel moet worden genomen op basis van de beschrijving van de situatie, die wordt opgesteld op het ogenblik van bescherming. Zo niet kan men tot apocalyptische toestanden komen. Als men zou kunnen teruggrijpen naar het verleden, zou men bij wijze van spreken vandaag de toestand in de middeleeuwen kunnen beschermen ! Dat kan niet.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over aanpassingswerken aan de Leie en de sanering van historische stortplaatsen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over aanpassingswerken aan de Leie en de sanering van historische stortplaatsen.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, eerlijkheidshalve moet ik hier vermelden dat het de heer Decaluwé was die me op het idee bracht om over dit onderwerp een vraag te stellen. Hij heeft daarover immers een vraag gesteld in de commissie voor Ruimtelijke Ordening aan onze kersverse minister Stevaert.

Op de werf van de moderniseringswerken aan de Leie werden half juni van dit jaar twee historische stortplaatsen teruggevonden, met name aan de bochtafsnijding en de kaaimuren Diksmuidekaai-Groeningenbrug-Koning Albertpark. Het gaat over een stortplaats van huishoudelijk afval en een stort van verbrandingsresten van assen.

Om de aanpassingswerken aan de Leie voort te zetten, moeten deze storten eerst afgegraven en gesaneerd worden. We weten overigens dat de aanpassingswerken aan de Leie afgerond moeten zijn in het jaar 2002. Die afgravings- en saneringswerken zouden volgens ramingen maar liefst 530 miljoen frank bedragen. Omwille van opgelopen vertragingen hangt de Vlaamse Gemeenschap wellicht een schadeclaim van 120 miljoen frank boven het hoofd. De heer Decaluwé kaartte één en ander reeds aan bij minister Stevaert, die zijn probleemstelling bevestigde.

Opmerkelijk is echter dat OVAM een blanco bodemattest afleverde op basis van een oriënterend bodemonderzoek, waarbij blijkbaar slechts enkele beperkte stalen zijn genomen. Intussen hebben mensen van OVAM verklaard dat het niet om dezelfde plaats ging. Hoe dan ook blijft het probleem bestaan. Men had daarbij geen vervuiling aangetroffen. Nochtans was het bestaan van deze stortplaatsen algemeen bekend in Kortrijk. Het ziet er dus naar uit dat door de bureaucratische, wereldvreemde aanpak van de OVAM andermaal werd geblunderd, ditmaal met ernstige financiële gevolgen rechtstreeks voor de overheid zelf.

Mijnheer de minister, hoe verklaart u dit falen van de OVAM ? Moet aan de werkwijze van de OVAM niet dringend iets worden veranderd ? Wie draait nu op voor de kosten ? Zal de OVAM zelf ter plaatse dringend saneren ? Kan dit eventueel weer ten koste gaan van andere dringende saneringen ? Ik verwijs in dat verband naar de sanering van het stort te Schelle, dat al eens werd uitgesteld wegens de dringende aanpak van de Dijlestorten. Kan OVAM aansprakelijk worden gesteld voor de foutieve informatie vervat in de afgeleverde bodemat-testering ?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer Malcorps, collega's, in uitvoering van artikel 41 van het bodemsaneringsdecreet stelde de administratie Waterwegen en Zeewezen, afdeling Bovenschelde, de OVAM op 20 september 1996 in kennis van een onteigening van 54 percelen gelegen te Kortrijk voor de modernisering van de Leie in de doortocht in Kortrijk. Hierbij werd de aanvraag tot het verkrijgen van bodemattesten voor de betrokken percelen toegevoegd.

In diezelfde brief werd tevens meegedeeld dat, op basis van informatie ingewonnen bij de milieudienst van de stad Kortrijk, zeven van de 54 percelen aanleiding konden geven tot het uitvoeren van een oriënterend bodemonderzoek. Op die zeven percelen werd namelijk een activiteit conform de Vlarebo-lijst van potentieel bodemverontreinigende activiteiten uitgevoerd. Er was dus geen sprake van de aanwezigheid van een of meer stortplaatsen.

Het bodemsaneringsdecreet bepaalt dat een onteigening slechts kan plaatsvinden nadat voor deze percelen een oriënterend bodemonderzoek werd uitgevoerd. De OVAM deelde dit mee aan de onteigenende overheid op 16 oktober 1996. De onteigenende overheid moet zelf nagaan welke percelen aan deze verplichting zijn onderworpen en moet hierover via een invulijst de nodige gegevens meedelen aan de OVAM. De historische aanwezigheid van mogelijk bodemverontreinigende activiteiten en inrichtingen kan onder meer worden nagevraagd bij het gemeentebestuur.

Op verzoek van de onteigenende overheid werd door de OVAM, conform artikel 42 van het bodemsaneringsdecreet, opdracht gegeven aan een erkend bodemsaneringsdeskundige om voor de zeven betrokken percelen een oriënterend bodemonderzoek uit te voeren. Op 4 september 1997

Kelchtermans

werden de resultaten hiervan aan de administratie Waterwegen en Zeewezen meegedeeld. Er werd vastgesteld dat sommige percelen waren verontreinigd met zware metalen en PAK's ten gevolge van de aanwezigheid van slakken in de bovengrond.

De historische stortplaatsen die nu werden teruggevonden, bevinden zich buiten de zeven percelen waarop het oriënterend bodemonderzoek werd uitgevoerd. Ze werden niet vermeld in de vraag naar informatie over mogelijk bodembedreigende activiteiten die op het te onteigenen perceel werden uitgevoerd. Ze werden derhalve ook niet in het oriënterend bodemonderzoek opgenomen.

Ook bij nazicht in de inventaris van de potentieel verontreinigde sites, die de OVAM in samenwerking met het provinciebestuur in de voorgaande jaren opstelde, is geen informatie teruggevonden in verband met de aangetroffen stortplaatsen langs de Leie te Kortrijk. Mijnheer Malcorps, u beweert dat iedereen het wist. Hier blijkt nu dat men het op twee niveaus niet heeft gemeld.

Zodra de informatie over de mogelijke aanwezigheid van stortplaatsen bij de OVAM bekend was, nam de OVAM contact op met de afdeling Boven-schelde met de vraag om nadere informatie. Op vrijdag 9 oktober van dit jaar vond een vergadering plaats te Kortrijk om de huidige toestand te evalueren. De OVAM zegde toe dat ze alle bijstand - zowel op technisch, administratief en juridisch vlak - zal verlenen teneinde een grondig en degelijk saneringsdossier samen te stellen.

Rekening houdend met al deze gegevens kan ik dus alleen maar besluiten dat de OVAM op geen enkele manier heeft gefaald. Mijns inziens heeft de OVAM in deze zaak geen enkele fout gemaakt.

Het afgeven van het bodemattest gebeurt op basis van de informatie die in het register van verontreinigde gronden is opgenomen. Een blanco bodemattest betekent dat er in het register geen gegevens zijn opgenomen. De OVAM kan niet verantwoordelijk worden gesteld als de aanvrager van een bodemattest onvolledige gegevens bezorgt.

De saneringsplicht valt ten laste van de onteigende overheid. De kosten kunnen eventueel wel worden verhaald op de aansprakelijke voor de bodemverontreiniging. De OVAM zal hier niet ambtshalve optreden. Er zal hierdoor dus geen vertraging optreden bij andere saneringsdossiers.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de minister, mijns inziens klopt het inderdaad dat de OVAM in deze zaak geen schuld treft. Dat neemt echter niet weg dat men wel degelijk voor de verschillende regio's meer aandacht moet besteden aan het opsporen van potentieel vervuilde gebieden. Hoe komt het dat die inventaris niet volledig is ? Zeker als het over stortplaatsen gaat, is het belangrijk dat we niet voor plotse verrassingen komen te staan.

In deze zaak ligt de verantwoordelijkheid duidelijk bij de stad Kortrijk. Het zou eigenlijk niet mogen dat die stad voor zulke belangrijke werken een onvolledige melding doet. Nu zitten ze natuurlijk opgezaagd met bijkomende kosten en vertragen. De stad Kortrijk is dus duidelijk tekortgeschoten, met alle gevolgen van dien.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer Malcorps, ik ben blij dat u in deze zaak uw harde woorden ten aanzien van de OVAM terugneemt. Daarmee doet u uzelf en het parlement eer aan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Dua tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de recente evoluties inzake de vervuiling veroorzaakt door het bedrijf VFT te Zelzate

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Dua tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de recente evoluties inzake de vervuiling veroorzaakt door het bedrijf VFT te Zelzate.

Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de vervuiling die werd veroorzaakt door het bedrijf VFT stond al vaker op de agenda van de commissie voor Leefmilieu. Ik verwijs naar mijn vraag van 23 oktober 1997 en naar de vraag van de heer De Vilder op 1 juli 1998.

Enkele uitspraken van de minister toen zijn van belang om de jongste evoluties in te schatten. De minister wou een ambtelijke begeleidingscommissie oprichten, waaraan de exploitant moet rapporteren over de naleving van de vergunningsvoor-

Dua

waarden en over de getroffen maatregelen ter reductie van de emissies. Op basis van de meetresultaten zou een aanpassing of opschorting van de vergunning worden overwogen.

Op de vraag van de heer De Vilder heeft de minister in juli geantwoord dat de vastgestelde bodemverontreiniging van historische aard was en dat nog niet duidelijk was of de bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormde. Het beschrijvend bodemonderzoek moest uitmaken of er al dan niet tot sanering moest worden overgegaan. Verder dreigde er volgens de minister geen onmiddellijk gevaar voor de omgeving en waren geen veiligheidsmaatregelen nodig. De minister beloofde tegen midden juli 1998 een evaluatie van de voorzorgsmaatregelen.

Ondertussen heeft het Zelzaatse gemeentebestuur op een kafkaïaanse manier de beschermingsmaatregelen versoepeld. Een deel van het park is terug opengesteld, maar er mag niet worden gespeeld. In de vijver mag opnieuw worden gevist, maar men mag de vis niet opeten ! Bij de bevolking werd een sfeer gecreëerd dat alles nog niet zo erg is. De ongerustheid is wat weggeëbd omdat de overheid niets onderneemt, er is integendeel een versoepeling en de bevolking wordt niet geïnformeerd over de reële situatie.

De toestand is nochtans zeer zorgwekkend en de 'alles is in orde'-houding is volledig misplaatst. Dit blijkt onder meer uit de verslagen van de ambtelijke werkgroep. Eerst en vooral wijzen de depositiemetingen uit dat de verontreiniging met PAK's in de omgeving van het bedrijf tot dertig maal hoger ligt dan het jaargemiddelde van enkele referentiesteden. Uit de depositierozen blijkt overduidelijk dat deze PAK's afkomstig zijn van VFT. U hebt dat op een bepaald moment in twijfel getrokken, ik hoop dat u dat nu niet meer ontkent.

De landbouwgewassen en groenten vertonen nog steeds een te hoog gehalte aan PAK's. Hierbij wordt expliciet gesteld dat het hier niet alleen om historische vervuiling gaat, maar dat een groot deel afkomstig is van huidige deposities. Volgens OVAM vormt de bodemverontreiniging in het park en de nabijgelegen woonwijk een ernstige bedreiging. Het inademen van opdwarrelend stof is gevaarlijk, spelende kinderen lopen dus gevaar.

De OVAM concludeert uit het beschrijvend bodemonderzoek dat het grondwater op en rondom het VFT-terrein ernstig verontreinigd is door vluchtige

aromaten, PAK's, minerale olie en fenolen. Er is een aanzienlijke instroom van verontreiniging in het kanaal Gent-Terneuzen. De verontreiniging is niet zuiver lokaal, maar ze verspreidt zich.

Zowel het park, de vijver als de nabijgelegen woonwijk blijven risicogebieden door de verhoogde benzeen- en PAK's-concentraties. Deze conclusies zijn terug te vinden in de verslagen van de ambtelijke werkgroep en tonen aan dat de toestand niet alleen ernstig, maar zelfs zorgwekkend is. Men kan niet langer doen alsof er geen gevaar bestaat voor de omgeving en de volksgezondheid. Er moet dringend iets gebeuren.

Een ander opmerkelijk feit is dat het bedrijf de meetresultaten in zijn voordeel manipuleert. Dit staat letterlijk in het verslag en bewijst volgens mij dat VFT een en ander te verbergen heeft. De conclusie van de minister, begin juli, dat er geen onmiddellijk gevaar bestond voor de omgeving, lijkt me zeer twijfelachtig en getuigt van een voorbarig - zo niet misplaatst - optimisme.

Ik zou graag de resultaten van de beloofde evaluatie vernemen. Welke maatregelen overweegt u tegenover het bedrijf ? Ik wil u herinneren aan uw belofte van een aanpassing of opschorting van de vergunning indien de toestand ernstig bleek. Nu de resultaten bekend zijn verwachten we een duidelijke uitspraak van de minister.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, collega's, de ambtelijke werkgroep is intussen inderdaad actief. De verslagen en informatie van de werkgroep werden op ambtelijk niveau al herhaaldelijk besproken. De gemeente Zelzate heeft zich uitdrukkelijk geëngageerd om een infolder te verspreiden. Ik lees dit onder punt 6 van het ambtelijk verslag van 16 september 1998, dat werd opgesteld onder leiding van de gouverneur.

Uit de resultaten van het beschrijvend bodemonderzoek dat op 15 juli 1998 conform werd verklaard door OVAM, blijkt dat door de bodemverontreiniging die werd veroorzaakt door het bedrijf VFT geen onmiddellijk gevaar dreigt. Indien dit wel het geval zou zijn geweest, zouden veiligheidsmaatregelen zijn genomen overeenkomstig artikel 45, paragraaf 3 van het bodemsaneringsdecreet.

Dat er geen veiligheidsmaatregelen werden genomen, betekent niet dat het probleem wordt geminimaliseerd. OVAM en de gemeente hebben trouw-

Kelchtermans

wens een aantal voorzorgsmaatregelen opgelegd. De drijfslag in het grondwater moet worden verwijderd. Men moet de buurtbewoners adviseren om geen grondwater als sproei- of drinkwater te gebruiken. Ik zal nagaan bij de gemeente of deze informatie werd verspreid, omdat ik vind dat de gemeente de afspraken van de ambtelijke werkgroep correct moeten naleven. De gemeente werd reeds aangemaand. De consumptie van de vissen die in de vijver gevangen worden, moet worden verboden, en het advies tot het vermijden van contact met de bodem in het park moet worden nageleefd. Dit wil zeggen dat in het park niet mag worden gespeeld, maar wel gewandeld.

Uit het beschrijvend bodemonderzoek blijkt inderdaad dat de bodem- en grondwaterverontreiniging op en rond het bedrijfsterrein een ernstige bedreiging vormt, maar ook dat er geen onmiddellijk gevaar dreigt. Deze nuance werd opgenomen in het bodemsaneringsdecreet. Dit betekent dat de decretale bodemsaneringsprocedure zal worden gevolgd. De OVAM heeft bijgevolg de opstelling van een bodemsaneringsproject en de daaruit volgende uitvoering van de noodzakelijke bodemsaneringswerken opgelegd aan het bedrijf. Dit bodemsaneringsproject wordt conform het decreet door een erkend bodemsaneringsdeskundige opgesteld. Het moet voor het einde van dit jaar bij de OVAM worden ingediend voor de conformverklaring die het bodemsaneringsdecreet oplegt.

De evaluatie van de resultaten van het beschrijvend bodemonderzoek door de OVAM werd opgenomen in de conformverklaring van het beschrijvend bodemonderzoek. De OVAM komt tot een aantal bevindingen. Het grondwater is verontreinigd. Deze verontreiniging is tot stand gekomen op het terrein van VFT en verspreidt zich. De OVAM heeft ook een zinklaag in het grondwater vastgesteld ter hoogte van de voormalige kanaalbedding. Ook het terrein van VFT is verontreinigd. Deze verontreiniging heeft zich verspreid naar de bodem in het park en het oostelijk daarvan gelegen woongebied. De opgelegde voorzorgsmaatregelen blijven gelden en er dient een bodemsaneringsproject te worden opgesteld.

Dit zijn de conclusies van het beschrijvend bodemonderzoek. Ik wil er geen politieke items aan toevoegen. Het bodemsaneringsdecreet werd steeds gevolgd en alle betrokkenen moeten dit correct blijven doen. Ik stel vast dat tot nu toe alle aanbevelingen werden opgevolgd. We kunnen niet

besluiten dat het bedrijf niet bereid zou zijn om zijn verantwoordelijkheid op te nemen.

De heer Freddy De Vilder : Ik heb vernomen dat het bedrijf bereid is om tot sanering over te gaan in het park en in de woonzone in het oosten van het bedrijf. Het bedrijf zoekt dus mee naar een oplossing.

Minister Theo Kelchtermans : We hebben de procedure gevolgd. Als het bodemsaneringsproject wordt ingediend, zullen we de bereidheid vaststellen van het bedrijf om tot sanering over te gaan. Als het hiertoe niet bereid is, dan hebben we een probleem, maar in dat geval beschikken we over mogelijkheden om het bedrijf voor de gevolgen te doen instaan. Ik denk hierbij aan de vergunning.

De voorzitter : Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua : Mijnheer de minister, ik ben verbaasd dat u zich beperkt tot het probleem van bodemverontreiniging. Ik heb in mijn vraag heel duidelijk een aantal conclusies van de werkgroep vermeld waaruit blijkt dat bij de metingen van luchtemissies een te hoge vervuilingsgraad werd vastgesteld. U hebt me vroeger verteld dat als zou blijken dat er problemen van actuele vervuiling bestaan, u zou overgaan tot een aanpassing van de vergunning. Ik ben het met u eens dat de procedure voor de bodemsanering eerst klaar moet zijn. Dit gaat wat traag, maar dat kan ik begrijpen. We hebben echter ook te kampen met een actueel probleem van vervuiling, die steeds nieuwe vervuiling met zich zal meebrengen. De essentie van mijn vraag was niet de historische, maar wel de actuele vervuiling. Ik betreur dat u daar niet bent op ingegaan.

Minister Theo Kelchtermans : Mevrouw Dua, hetzelfde ambtelijk rapport bepaalt het volgende : 'Uit de VMM-metingen blijkt dat de gemiddelden van maart en april 1998 beneden de gemiddelde waarden van 1997 liggen.' Dit is totaal het tegenovergestelde van wat u beweert. In het rapport staat verder dat de waarden : 'beneden de grenswaarde van 1 nanogram per kubieke meter liggen, het jaargemiddelde dat in Nederland toegepast wordt. De seizoenen spelen wel een rol, maar deze waarden zijn niet echt verschillend van waarden elders in Vlaanderen'. Dat is dus de vaststelling.

Mevrouw Vera Dua : Mijnheer de minister, ik kan andere zaken citeren. In mijn tekst staat dat de verontreiniging die actueel in de groenten wordt teruggevonden, voor een belangrijk deel afkomstig is van de huidige deposities.

Minister Theo Kelchtermans : U hebt het toch over de luchtmetingen ?

Mevrouw Vera Dua : Inderdaad. Verder staat er nog dat blijkt dat de verontreiniging met PAK's in de omgeving van het bedrijf tot dertig maal hoger ligt dan het jaargemiddelde dat is gemeten in de referentiesteden.

Minister Theo Kelchtermans : Kunt u me uw verslag bezorgen ? Ik lees u letterlijk voor wat op pagina 3 van het laatste rapport van september 1999 van de ambtelijke werkgroep staat.

Mevrouw Vera Dua : Blijkbaar is er dan toch betwisting over het feit of het bedrijf momenteel al dan niet te veel vervuult.

Minister Theo Kelchtermans : Neen. Ik lees dat 'de ambtelijke werkgroep meent dat dit vergelijkbaar is met de rest van Vlaanderen'.

De voorzitter : De heer De Vilder heeft het woord.

De heer Freddy De Vilder : Er bestaat ook een werkgroep die de follow-up doet van de vergunningen. De resultaten die men hun meedeelt, wijzen er toch op dat er geen uitstoot is. Toch zijn er nog PAK's aanwezig. Dat leidt uiteraard tot ongerustheid bij de bevolking.

Zijn er geen andere vervuilingsbronnen ? VFT is niet alleen verantwoordelijk voor het PAK's-probleem. De aangehaalde site wordt doorkruist door drukke verkeerswegen. De chauffeurs die in de file staan, laten de motor draaien. Kan men geen verkeerskundige maatregelen treffen ?

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over problemen bij de inning van de waterheffingen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over problemen bij de inning van de waterheffingen.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, mijn vraag van vandaag slaat eigenlijk op het heffingsbiljet voor de waterheffing van 1998.

Intussen zijn er weer nieuwe problemen gerezen met de waterheffing van vorig jaar. Honderden mensen kregen zelfs een deurwaarder aan huis met een dwangbevel. Het is een historie van een aanschakeling van domme fouten : eerst een foute berekening van de waterfactuur over een periode van veertien maanden met twee verschillende tarieven, dan de melding van uitstel van betaling, vervolgens een herberekening die er voor velen op neerkomt dat ze toch het oorspronkelijke bedrag moeten betalen, dan het feit dat de mensen niet worden verwittigd en als klap op de vuurpijl de deurwaarder aan huis.

Indien dit de eerste blunder van deze aard was, dan zouden we hem met de mantel der liefde bedekken. Maar er is elk jaar wel wat met die waterheffing. Zo was er vorig jaar de affaire rond het putwater. Indien Vlaanderen meer fiscale autonomie wil, dan zal er toch dringend iets moeten veranderen. Wat we op dit ogenblik zelf doen, doen we zo mogelijk nog slechter dan de federale diensten.

Ik keer terug naar het aanslagbiljet voor 1998. De voorbije paar weken hebben veel Vlaamse gezinnen dit nieuwe heffingsbiljet in de bus gekregen. De VMM heeft nu 26 tijdelijke contractuelen in dienst om via een 0800-nummer op de vragen van de burgers terzake te antwoorden. En dat was blijkbaar ook wel nodig, want de verwarring rond de heffing blijft groot, ook al werd nu een kleurrijke infofolder aan het heffingsbiljet toegevoegd.

Spijtig genoeg werden de tijdelijke krachten die zijn ingezet voor de infolijn, zelf nauwelijks geïnformeerd en blijven ze het antwoord op veel vragen schuldig. En als ze de mensen een duidelijk antwoord proberen te geven, blijkt dat dan weer niet te kloppen en krijgen ze nadien het deksel op de neus. Zoals gewoonlijk waren er niet alleen - zoals zo vaak - talloze problemen met persoonsgegevens die door watermaatschappijen fout werden doorgegeven en met de vermelding dat men een vrijstellingsattest kan bekomen als men als bejaarde een gewaarborgd inkomen kan bewijzen. Er waren ook moeilijkheden met de mensen die bij de Antwerpse Waterwerken zijn aangesloten en protesteren omdat ze forfaitair per kraan getaxeerd worden.

Malcorps

Een van de wederkerende problemen is de vrijstelling van 50 percent voor wie niet op de riolering is aangesloten en zelf zijn afvalwater zuivert. Voor veel burgers is die regel totaal onbegrijpelijk. Ze begrijpen niet dat men daarvoor in een zuiveringszone C moet wonen en in een oppervlaktewater moet lozen, ook als er geen in de buurt is en men in een rietveld loost. Sommige gemeentebesturen vallen ook helemaal uit de lucht en weten niet hoe ze de mensen aan een attest moeten helpen om voor hun waterzuiveringssysteem uiteindelijk de vrijstelling van 50 percent los te krijgen. Dat de vrijstelling maar 50 percent bedraagt, zet eveneens overal kwaad bloed. De reden die de minister daarvoor aanhaalt, namelijk dat de VMM controles op de aangewende zuiveringssystemen moet uitvoeren, lijkt eerder nep. Bij de VMM zijn daarvoor blijkbaar geen inspecteurs aangeduid.

Mijnheer de minister, hoeveel verminderingaanvragen voor het zelf zuiveren van water werden er vorig jaar eigenlijk ingediend? Hoeveel werden er geweigerd en op basis waarvan? Welk bedrag aan vermindering werd er uiteindelijk in 1997 toegeestaan?

Hoe komt het dat een aantal gemeenten nog steeds niet op de hoogte zijn van de verminderingsprocedure? Kregen de gemeenten voldoende richtlijnen voor individuele zuiveringssystemen beneden de 20 inwonersequivalent?

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer Malcorps, ik ben het op één van de twee punten met u eens. Ik veronderstel dat de kritiek op de fiscale autonomie een grapje was. Het is niet omdat de Vlaamse regering haar werk niet doet, dat er helemaal geen Vlaamse regering nodig is.

Ik sluit me wel volmondig aan bij de kritiek op het informatieve aspect van deze zaak. Ik heb persoonlijk een recente ervaring opgedaan naar aanleiding van een waterheffing op een zwembad. Dat gaat over een groot volume. Voor 1997 is bij de heffing dubbel gebruik gemaakt van een aantal kubieke meter. Ten gevolge van een ongeval is er een enorme waterhoeveelheid afgenomen via de waterhydranten in plaats van via het normale leidingwater. Men heeft dus dubbel gefactureerd. Ik begrijp dat men zich kan vergissen, maar ik kan niet begrijpen dat men een belachelijk antwoord krijgt wanneer men daarop reageert. Als ik een dubbele facturatie van een aannemer krijg, dan veronderstel ik dat die

spontaan zal crediteren als ik hem daarop wijs. Hier gebeurt dat niet. Men informeert de klant niet eens over de stappen die hij moet ondernemen. Integendeel, om zijn rechten te vrijwaren, moet de klant betalen. Dit is onaanvaardbaar en daar moet dringend iets aan worden gedaan.

De voorzitter : Mijnheer de minister, u weet dat we in Kapellen sinds 1987 bij de bouwvergunning in een straat waar geen riolering ligt, de verplichting opleggen een minizuiveringsstation te plaatsen. Dat begint stilaan zijn vruchten af te werpen. We merken dat meer en meer alternatieve waterzuiveringsprojecten worden gerealiseerd door de inwoners zelf, die erg creatief zijn en daar erg ver in gaan.

Ik sluit me aan bij de vraag van de heer Malcorps of we de vrijstelling niet moeten optrekken voor iemand die daadwerkelijk kosten maakt om het water te zuiveren en zo het milieu ontziet. Ik denk dat we naar 100 percent moeten gaan. We moeten daar natuurlijk kwaliteitsbewaking aan koppelen. De derde voorwaarde voor vrijstelling bepaalt dat men in een oppervlaktewater moet lozen. In vele gevallen wordt het residu dat overblijft na de waterzuiveringsinstallatie echter geïnfiltreerd in de bodem via lokale infiltratie of via een soort baangreppel. We stellen dan vast dat deze mensen geen vrijstelling krijgen. Er wordt correspondentie gevoerd met de VMM, maar het doel wordt niet bereikt. Dit kan toch niet de bedoeling zijn. Dit probleem moet snel worden opgelost, zelfs met terugwerkende kracht.

Minister Theo Kelchtermans : Met het oog op een goede informatie van de heffingsplichtigen werd door de VMM in overleg met de Vlaamse ombudsman, de informatieve kant van de heffingen kleinverbruikers bijgesteld onder het motto "We kunnen het u niet leuk maken, wel makkelijker". Zo werd de bij het heffingsbiljet te voegen leaflet duidelijker en vooral overtuigender opgevat. Mensen weten nu waartoe de heffingsopbrengst concreet dient en zien hoe de met deze heffingen gefinancierde Aquafin-werken een gunstig effect hebben op de waterkwaliteit. Ze krijgen ook een aantal watersparende tips om het heffingsbedrag te verminderen en men legt hen uit hoe de heffingsgrondslag wordt bepaald. Bovendien wordt in begrijpbare taal uitgelegd wie recht heeft op vrijstelling of de 50 percent reductie en hoe die moet worden aangevraagd.

Gelijklopend met deze actie werd aan de gemeentebesturen en OCMW's een informatiebrochure bezorgd waarin op ambtelijk niveau duidelijk

Kelchtermans

wordt uitgelegd hoe de heffing wordt berekend en wie geen heffing betaalt. Deze brochure wordt vergezeld van de modelformulieren voor de aanvraag tot vrijstelling en vermindering. De reacties hierop zijn positief. Vanaf het heffingsjaar 1998 werd op de VMM-buitendienst Oostende een callcenter operationeel gemaakt, waar van 8.30 uur tot 17 uur permanent veertien T-interims vragen van heffingsplichtigen beantwoorden. Deze tijdelijke krachten kregen duidelijke richtlijnen, aan de hand van een procedurehandboek met de meest voorkomende vragen en antwoorden. Als u natuurlijk vragen stelt die in dat handboek niet worden beantwoord, dan is dat een probleem. *(Gelach)* Dat boek kan natuurlijk worden aangevuld.

Dit klachtencentrum werkt naar behoren. Slechts in uitzonderlijke gevallen wordt voor speciale situaties een beroep gedaan op de vaste medewerkers van de afdeling Heffingen van de VMM.

Voorzitter, deze commissie kan dus niet anders dan besluiten dat de heer Bogaert te moeilijke vragen stelt. *(Gelach)*

Om de informatiecampagne nog meer kracht bij te zetten werd in de loop van september en oktober van dit jaar in elke Vlaamse provincie voor het eerst een gemeentelijke contactvoormiddag georganiseerd. Daarop waren de gemeenten, de OCMW's en de milieuambtenaren uitgenodigd.

Onder het motto 'Wat kunnen wij voor u doen' wordt er toelichting verstrekt bij een aantal decretaal voorgeschreven taken van de VMM : heffingen, metingen van de kwaliteit van water en lucht, rioleringen, kleinschalige waterzuivering, individuele voorzuivering en informatieverstrekking. Vragen in verband met onder meer de procedure voor de 50-percentkorting voor de particulieren die zelf water zuiveren, het hergebruik van regenwater, de afkoppeling van hemelwater, de waterfacturatie door de AWW bewijzen het nut van deze infosessies. Aan alle aanwezigen wordt een informatiebundel overhandigd. Op verzoek worden aanvullende brochures nagestuurd. De VMM levert dus grote inspanningen om de communicatie met de verschillende doelgroepen - bevolking en gemeenten - te verbeteren.

Wat de opmerking betreft over de abonnees van de Antwerpse Waterwerken kan ik het geachte lid mededelen dat het elke abonnee van deze drinkwatermaatschappij vrij staat om van de forfaitaire

taxatie over te stappen op een taxatie op basis van het reëel gemeten waterverbruik.

De hoogte van het reductietarief wordt ingegeven door het principe dat, naar analogie met de lozing van bedrijfsafvalwater, ook particulieren betalen voor de restlozing. Sommigen pleiten voor een 100-percentreductie of de afschaffing van de heffingsplicht voor diegenen die zelf hun water zuiveren. Dit zou echter het principe van 'de vervuiler betaalt' - in dit geval voor zijn restlozing - geweld aandoen. Men kan er over redetwisten of men al dan niet een positieve stimulans moet geven. Deze discussie is al gevoerd. Ik geloof niet dat deze kwestie in het programmadecreet is opgenomen.

Als de Raad van State het programmadecreet terugstuurt, zal ik nagaan of dat erin is opgenomen. Als we het in de Vlaamse regering over de definitieve goedkeuring zullen hebben, kunnen we nagaan of we niet in de richting van de 100-percentreductie kunnen gaan. Ook de derde voorwaarde moet anders worden geformuleerd. Wat nu op papier staat, staat haaks op het geïntegreerd waterbeleid. Als dat niet in het programmadecreet kan worden geregeld, dan zal ik een amendement dat in deze commissie wordt voorgesteld, ten volle steunen.

De VMM voert inderdaad geen controles uit op zuiveringssystemen van particulieren. Deze opdracht wordt door het decreet immers toegekend aan de afdeling Milieu-inspectie van Aminal. Die afdeling adviseert de gemeente over de conformiteit met de code van goede praktijk inzake aanleg en exploitatie van de individuele voorbehandelingsinstallatie. Die zuiveringssystemen worden beschouwd als mini-waterzuiveringsinstallaties. Aangezien Aminal de waterzuiveringsinstallaties controleert, hebben we ervoor gekozen de controle in handen te geven van de afdeling Milieu-inspectie, en niet van de VMM.

Over deze campagne werd door de afdeling Milieu-inspectie een uitgebreid evaluatieverslag gemaakt. Uit dit rapport blijkt dat er 235 aanvragen binnenliepen. 32 van deze aanvragen waren onvolledig. Van de 203 aanvragen die ter plaatse werden onderzocht, werden er 168 gunstig geadviseerd. 26 aanvragen werden ongunstig geadviseerd omwille van een gebrekkige constructie, en 9 werden ongunstig geadviseerd omwille van een gebrekkige exploitatie.

Wanneer we de geografische spreiding bekijken van de aanvragen, valt het op dat 90 percent van de aanvragen afkomstig is uit twee gemeenten : Sint-

Kelchtermans

Niklaas en Kapellen. De voorzitter van deze commissie maakt wellicht gebruik van de voorinformatie die hij hier ontvangt, en hij doet dat beter dan sommige andere commissieleden. *(Gelach)*

Dit zegt iets over het beleid dat in deze gemeenten wordt gevoerd, waarbij ze hun inwoners die niet kunnen aansluiten op de openbare riolering verplichten een eigen zuiveringsinstallatie te bouwen.

In het licht van de recente discussie over rioleringen in schaars bebouwde gebieden, moeten we misschien overwegen om een grotere inspanning te leveren voor de uitbouw van kleinere waterzuiveringsinstallaties. Ik ben graag bereid om tegemoet te komen aan vragen voor bijkomende stimuli op dat vlak. Dat kan via de 100-percentreductie, of iets wat in de buurt daarvan komt. En dat kan ook via een intensere campagne, gericht op de lokale besturen.

Wat de heer Bogaert hier heeft gezegd, verbaast me. Ik zal dat rapporteren aan de VMM. Als dat relaas juist is, dan staat dat haaks op de inspanningen die ze naar eigen zeggen doet. Dat kan niet.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Ik ben blij met het antwoord van de minister. Dat antwoord leidt misschien tot een kleine doorbraak in iets wat ons al lang na aan het hart ligt. Ik heb nog een kleine opmerking over de normen waaraan de installaties moeten voldoen. De gemeenten spelen daarin een rol, en op dat niveau loopt het blijkbaar wel eens fout. De gemeenten moeten een attest opstellen, dat samen met het aanvraagformulier moet worden ingediend. Dat verloopt niet overal even vlot. Daardoor krijgen een aantal mensen zelfs die 50-percentreductie niet.

Ten slotte wil ik nog opmerken dat ik niet zelf heb gebeld naar het callcenter in Oostende. Mijn vraag steunt op reële klachten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten 12.06 uur.*
